

Вовк та вовчиця (народна казка)

Автор Невідомий

Розмовляли одного разу вовк з вовчицею.

"Погано тобі, вовче, живеться",— каже вовчиця. "Чому?" — дивиться на неї вовк. "Ти все по кущах ходиш, від людей ховаєшся".— "Гм,— пробурчав вовк,— але ти також від людей ховаєшся..." — "Ні, я де хочу, там і ходжу, і ніхто мене не бачить".— "Брешеш ти, голубонько! — не погоджується вовк.— Тебе бачать люди так само, як і мене".— "Вір, не вір, я правду кажу",— відповідає вовчиця. Покрутив головою вовк та й каже: "Коли так, то давай перевіримо. Я заховаюсь у кущах, а ти йди у поле. Побачим: помітять тебе люди чи ні?" — "Добре,— каже вовчиця,— подивимось!"

Пішов вовк у кущі, а вовчиця вийшла у поле. Побачили її орці і почали гукати: "Вовк, вовк!.."

Почув це вовк у кущах, що його згадують, і дременув у ліс. Біжить та й думає: "Цікаво, вовчиця в поле вийшла — і нічого, а я в кущах сидів — і мене побачили!.."

Догнала його вовчиця, запитує: "Ну що, чия правда?" Віддихався вовк та й каже: "Твоя правда. Нічого не скажеш!.. Якби не перевірів, ніколи б не повірив".